

MIKKAKAN NO KOUFUKU

©Sugaru Miaki 2013

First published in Japan in 2013 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.
Romanian translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION,
Tokyo through TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo.

© 2026 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română

Redactare: Casian Gămănuț

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MIAKI, SUGARU

Trei zile de fericire / Sugaru Miaki; trad. din lb. japoneză de Iolanda Prodan. –

Valea Lupului: Alice Books, 2026

ISBN 978-630-6676-94-1

I. Prodan, Iolanda (trad.)

821.521

Sugaru Miaki

Trei zile de fericire

Traducere din limba japoneză
de Iolanda Prodan

2026

Cuprins

1. O promisiune pentru zece ani	5
2. Începutul sfârșitului	17
3. O supraveghetoare ghemuită pe podea	39
4. Să verificăm răspunsul	53
5. Tot ce se va întâmpla începând de acum	63
6. Tu, care te-ai schimbat, și eu, care nu m-am putut schimba	74
7. Dezgropând capsula timpului	87
8. Comportament nepotrivit	99
9. Prea frumos ca să fie adevărat	109
10. Scrisoare către unicul meu prieten din copilărie	125
11. Ghidul pelerinului în țara automatelor stradale	149
12. O mincinoasă și o mică dorință	176
13. Certitudine	196
14. Nostalgia adolescenței	214
15. Darul magilor	234
<i>Postfață</i>	243

Sugaru Miaki s-a născut în 1990 și locuiește în prefectura Iwate. Scrierile sale, semnate cu pseudonimul Genfūkei și publicate pe platforme online, se bucură de foarte multă popularitate.

1

O promisiune pentru zece ani

Când am auzit că poți vinde și cumpăra ani din viață, primul lucru de care mi-am amintit a fost lecția de educație etică din școala primară. Abia împlinisem zece ani și nu știam ce înseamnă viața, dar diriginta noastră, trecută de douăzeci și cinci de ani, ne-a pus următoarea întrebare:

— Dragi copii, se spune că nimic nu e mai valoros decât viața unui om, că nimic nu o poate înlocui. Totuși, dacă vi s-ar cere să vă evaluați viața în bani, cât credeți că valorează a voastră?

Clasa a amuțit preț de câteva clipe. Niciunul nu părea să-i fi înțeles întrebarea. Diriginta s-a întors cu fața la tablă și a privit-o tăcută în jur de douăzeci de secunde, ținând creta în mână.

În scurtul răstimp, noi, elevii, ne gândeam la un răspuns, cu mine serioase. Jumătate dintre colegii mei, topiți

după diriginta noastră tânără și frumoasă, își storceau creierii să-i dea un răspuns pe placul ei, ca să îi laude.

Un isteț a ridicat mâna:

— Zilele trecute am citit într-o carte că un salariat japonez câștigă undeva între 200 și 300 de milioane de yen în într-o viață. Probabil cam atât valorează viața unui om obișnuit.

Impresionați de răspuns, jumătate dintre colegii mei au rămas cu gura căscată, iar ceilalți au făcut grimase sarcastice.

Aproape nimeni din clasă nu îl înghițea pe colegul care făcea pe deșteptul.

— S-ar putea să ai dreptate, a răspuns diriginta, dând aprobator din cap și schițând un zâmbet evaziv. Dacă îi veți întreba pe oamenii mari, probabil că veți primi același răspuns. Unul dintre răspunsurile corecte este să punem semnul egal între câți bani câștigă un om în timpul vieții și cât valorează viața lui, însă, pentru moment, aș vrea să nu ne gândim la acest răspuns. Să vă dau un exemplu. Bineînțeles, e un exemplu dificil de înțeles, așa cum deja v-ați obișnuit.

Niciunul dintre noi nu a înțeles ce desena diriginta cu cretă albastră pe tablă. Părea silueta unui om, însă semăna și cu o gumă de mestecat lipită de asfalt.

Dar tocmai asta urmărea diriginta, să ne inducă în eroare.

— Să presupunem că acest ceva, a cărui identitate nu o cunoaștem, are o mulțime de bani. Acest ceva își dorește să ducă o viață ca orice ființă umană. De aceea, vrea să cumpere viața altcuiva. Într-o zi, treceți din întâmplare

prin fața acestui ceva necunoscut, care vă întreabă: „Hei, nu vrei să-mi vinzi viața pe care o mai ai de trăit?”

Diriginta a tăcut brusc.

— Și ce se întâmplă dacă îmi vând restul de ani din viață? a întrebat un coleg serios, ridicând mâna.

— Probabil că vei muri, i-a răspuns diriginta pe un ton foarte calm. De aceea, e foarte posibil să refuzați propunerea pe care v-o face acest ceva. Și totuși, insistă: „Bine, atunci mă mulțumesc doar cu jumătate din viața ta. Tu trebuie să trăiești șaiszeci de ani, dar vinde-mi mie treizeci. Am mare nevoie de ei”.

„Aha... Am înțeles ideea”, mi-am spus în gând, cu bărbia sprijinită în podul palmei. Mă incita ideea de a-mi vinde jumătate din viața pe care o mai am de trăit. Dacă numărul anilor pe care îi am de trăit sunt hotărâți deja, atunci clar prefer o viață scurtă și satisfăcătoare decât una lungă și plictisitoare.

— Întrebarea e cât e dispus să plătească acest ceva necunoscut pentru un an din viața ta. Vă spun din capul locului că nu există un răspuns corect. Vreau să aflu cum vă gândiți la această problemă. Vreau să vă aud răspunsurile. Întoarceți-vă către colegul sau colega de alături și discutați unul cu celălalt. Aveți la dispoziție câteva minute.

Clasa a început să murmure.

Eu însă nu am vorbit cu niciun coleg. Mai bine spus, nu puteam.

De ce? Pentru că eram oaia neagră a clasei, la fel ca deșteptul care ne spusese mai devreme cât câștigă un salariat într-o viață.

Prefăcându-mă că nu sunt interesat să discut cu nimeni, așteptam să treacă timpul.

Doi colegi din fața mea încercau să calculeze:

— Dacă o viață valorează trei sute de milioane de yeni, atunci..., l-am auzit pe unul dintre ei.

„Hm... Dacă viața voastră face trei sute de milioane de yeni, nu m-ar mira ca a mea să valoreze trei miliarde...”, mi-am zis în gând.

Nu îmi amintesc la ce concluzie au ajuns cei doi colegi, dar, în opinia mea, oricum era sortită să fie neplăzibilă. Eram însă sigur de un lucru: subiectul era mult prea complicat pentru mintea unor elevi de primară. Și mă îndoiam că discuțiile ar fi fost mai productive dacă întrebarea ar fi fost pusă unei clase de liceeni.

Îmi amintesc foarte clar cum o colegă, pe care, din punctul meu de vedere, o aștepta un viitor sumbru, a susținut înflăcărată că „nu putem pune preț pe viața unui om”. „Normal... Dacă aș avea o viață ca a ta, nici eu nu aș pune niciun preț pe ea”, i-am răspuns în sinea mea. „Mi-e teamă că ar trebui să plătesc o taxă ca să scap de ea, ca de un deșeu.”

Un alt coleg, bufonul genial pe care îl găsești în orice clasă, părea să fie pe aceeași lungime de undă cu mine, debitănd o perlă care a stârnit hohote de râs:

— Băieți, dacă v-aș vinde dreptul să trăiți restul de ani din viața mea, nu mi-ați da nici 300 de yeni, nu?

La fel gândeam și eu, doar că m-am prins că voia să atragă atenția și râsetele celor din jur prin autoironie, deși era limpede ca lumina zilei că pentru el viața lui valorează mai mult decât viețile colegilor lui penibil de

serioși și de plictisitori. Autoironia lui mi s-a părut o strategie dezgustătoare.

Era un răspuns ce părea corect, deși diriginta ne spusese mai devreme că nu există așa ceva. Zece ani mai târziu, când am împlinit douăzeci de ani, mi-am vândut restul de ani din viață, în schimbul cărora am primit ceva foarte valoros.

Când eram copil, voiam să ajung un om mare și important. Credeam că sunt extraordinar de talentat și plin de calități în comparație cu copiii de vârsta mea. Partea mai proastă era că locuiam într-un cartier ce mustea de părinți incredibil de banali, care aduseseră pe lume copii incredibil de banali, realitate din cauza căreia stima mea de sine plină de aroganță a ajuns la paroxism.

Îi priveam de sus pe copiii din jur. Cum nu eram îndeajuns de inteligent sau de modest ca să îmi ascund aroganța și orgoliul, așa cum era de așteptat, toți colegii mă evitau. Niciunul nu voia să se împrietenească cu mine, așa că nu mă miram când profitau de o clipă de neatenție din partea mea ca să-mi ascundă lucrurile.

La teste luam întotdeauna punctaj maxim, dar nu eram singurul.

Ați ghicit: celălalt geniu al clasei era „colegul isteț” pomenit mai sus, care, de fapt, era o fată pe nume Himeno.

Adevărul e că din cauza lui Himeno nu eram nicio dată primul pe clasă. Nici ea nu era prima pe clasă – firește, din cauza mea. Ne consideram rivali – sau, cel puțin, asta părea la prima vedere. Amândoi ne gândeam doar la cum să ne depășim unul pe celălalt.

Pe de altă parte, eram singurul din clasă cu care putea vorbi, iar ea era singura care nu mă evita. Era singura colegă care mă accepta așa cum sunt, fără să mă înțeleagă greșit, și sunt sigur că și ea credea același lucru despre mine.

Așa stând situația, inevitabil, eram mereu împreună.

Cireașa de pe tort era că locuiam peste drum unul de celălalt și petreceam mult timp împreună de mici. Probabil asta e definiția „prietenilor din copilărie”. Părinții noștri erau prieteni și, până am început școala primară, când ai mei nu aveau timp să se ocupe de mine, mă lăsau acasă la Himeno, iar când părinții ei aveau treburi de rezolvat, o aduceau pe ea la noi.

Deși ne vedeam ca pe doi rivali la școală, făcuserăm o înțelegere tacită să ne purtăm ca doi prieteni de față cu părinții noștri. Nu aveam un motiv anume să ne purtăm așa. Pur și simplu ni s-a părut cel mai bine așa pentru amândoi. Ne loveam la fluierul picioarelor unul pe celălalt și ne pișcam de coapse pe sub masă, dar când părinții noștri se uitau la noi eram cei mai buni prieteni din copilărie. Cam așa era relația noastră.

Dacă mă gândesc mai bine, aș putea spune, fără ezitare, că eram cei mai buni prieteni din copilărie.

Colegii de clasă o disprețuiau pe Himeno din aceleași motive pentru care nu mă suportau nici pe mine. Se credea deșteaptă și îi privea de sus. Cu o atitudine sfidătoare atât de ostentativă, nici nu era de mirare că toată clasa, în afară de mine, o ținea la distanță.

Casele noastre erau aproape de coama unei coline, la distanță destul de mare de cele ale colegilor noștri. Și

asta ne convenea de minune. Distanța era scuza pe care o vindeam părinților ca să nu ne vizităm colegii și să ne închidem între pereții caselor noastre. Când muream de plictiseală, nu aveam de ales și ne vizitam unul pe celălalt, cu mutre acre pe care scria cu litere mari „n-am venit aici de plăcere”.

La festivalurile de vară și de Crăciun, ieșeam în oraș împreună să ne omorâm timpul și să nu ne îngrijorăm părinții că ne-am închis în case. În zilele cu lecții deschise la școală sau evenimente la care participau și părinții, jucam rolul celor mai buni prieteni din lume. Ne prefăceam că ne simțim extraordinar unul în compania celuilalt, că nu ne dezlipim unul de celălalt fiindcă așa voiam noi, nu fiindcă eram forțați de împrejurări. Decât să ne milogim la mediocrii noștri colegi să ne primească în bisericuțele lor, mai bine ne omoram timpul cu un prieten din copilărie pe care îl detestam. Era soluția cea mai bună pentru amândoi.

Școala primară era un loc deprimant pentru mine și Himeno. De cele mai multe ori, orele de dirigiență începeau cu același subiect: eu și ea, victime ale bullyingului.

Diriginta pe care am avut-o din clasa a patra până în clasa a șasea înțelegea foarte bine fenomenul. Amabilă și empatică, lua legătura cu părinții noștri doar când problema era cu adevărat gravă. Era o măsură inteligentă, căci, dacă ai noștri aflau că eram hărțuiți de colegi, situația noastră s-ar fi complicat mai mult. Diriginta noastră știa că amândoi avem nevoie de un spațiu mic, măcar acasă, unde să uităm că suntem batjocura clasei.

De fapt, nici nu mai conta dacă părinții noștri știau că suntem hărțuiți. Oricum, niciunul dintre noi nu mai putea suporta situația de la școală. Deși îi detestam pe colegi, în inimile noastre se strecurase un vag sentiment de disperare amestecat cu lehamite că suntem incapabili să avem altfel de relații cu ei decât ca între hărțuitori și victime.

Cea mai mare problemă a noastră era că nu știam să râdem la momentul potrivit. Nu puteam să râdem când ceilalți colegi începeau să râdă. Odată, când mi-am forțat mușchii feței să mimeze un râset, aproape că am auzit cum un organ vital din mine a scos un icnet de parcă îl scrijeleam cu o racletă. Probabil că și Himeno simțea la fel. Chiar și când toată clasa râdea în hohote, nouă nu ne tresărea nicio sprânceană. Sau, mai bine zis, nu eram în stare să o facem să tresară.

Colegii ne disprețuiau, făcându-ne aroganți, fițoși și perfizi. Nu erau departe de adevăr. Da, eu și Himeno eram încrezuți și aroganți, dar acesta nu era unicul motiv pentru care nu ne hăhăiam odată cu ei. Între noi doi și restul clasei erau incompatibilități *fundamentale*. Eu și Himeno eram ca două flori care își deschid petalele în anotimpul greșit.

S-a întâmplat într-o zi de vară, pe când aveam zece ani. Himeno ducea pe umăr geanta care îi fusese aruncată la pubela școlii în ziua aceea de vreo treisprezece ori de colegii de clasă, iar eu eram încălțat cu tenișii pe care mi-i tăiaseră cu foarfeca. Așezați pe scările de piatră din fața unui sanctuar shintō sub soarele ce începea să apună, așteptam amândoi ceva.

Din vârful scărilor, ne uitam în jos la locul unde se ținea un festival. Cărarea îngustă ce ducea către sanctuar era plină de tarabe cu mâncare. Două rânduri de lam-pioane atârinate deasupra tarabelor luminau în roșu-palid curtea ca luminile de pe pista unui aeroport. Oamenii care intrau și ieșeau din curte păreau fericiți, motiv pentru care noi nu puteam coborî printre ei.

Amândoi tăceam. Știam că, dacă vorbeam, ne auzeam glasurile înecate în lacrimi. Stăteam răbdători pe treptele de piatră, cu gurile perfect închise, înăbușindu-ne sentimentele.

Și eu, și Himeno așteptam *ceva* care să ne valideze existența, care să ne convingă că viețile noastre au un sens.

Poate că în acel moment fiecare se ruga în modul lui la zeul protector al sanctuarului, a cărui curte răsună de țârâitul asurzitor al cicadelor.

Când soarele a început să apună, Himeno s-a ridicat brusc în picioare, și-a scuturat praful de pe fusta de la uniformă și mi-a spus privind drept înainte:

— În viitor, amândoi vom fi oameni mari, a spus cu glasul ei inconfundabil, cristalin și hotărât.

Vorbea răspicat și apăsător, de parcă citea un adevăr incontestabil pe care îl descoperise atunci.

— Viitor? Peste câți ani, mai exact? am întrebat-o.

— Nu e vorba despre un viitor apropiat. Dar nici prea îndepărtat. Probabil, peste vreo zece ani.

— Zece ani, am repetat. Adică la douăzeci de ani.

Pentru noi, doi copii de zece ani, douăzeci de ani însemna vârsta majoratului, a maturității. Prin urmare, estimarea ei mi se părea destul de realistă.